

vi have vedtaget før, og navnlig ogsaa forsaavidt angaar den foreslaaede nye Straf, den saakaldte Bøiestraf. Den ærede Ordfører udtalte navnlig om denne Straf, at han ikke ansaa den for en legemlig Straf, og det findes ogsaa udtalt i Flertallets Betænkning. Der staar nemlig: „under Forudsætning af, at Loven dengang kunde være bleven ført igjennem, var det stillet i Udsigt, at man kunde være gaaet ind paa under lignende Forhold at lade anvende Staastraf i Form af Binde til en Pæl eller Lignende. Heltene end at gjøre denne Indrømmelse overfor en Straffemaade, der i sin Udsjæelse kan være udsat for Vilkaarlighed, er Flertallet iaar enedes om at lade Bøiestrafpen anvende som ordinær Straf“, og saa udtaler Flertallet, at „den saaledes Fængslede ikke hindres i sin fri Bevægelse udeu forsaavidt han er bunden til et fast Punkt“. Ja, jeg vil her først sige, at da denne Bøiestraf foreslaas anvendt blandt de arbitrære Straffe, tror jeg, at den kan blive udsøvet nok saa vilkaarlig som f. Ex. Bindestraffen, og jeg vilde heller ikke gaa ind paa en Lov, hvori Bindestraffen findes optagen. Jeg har tidligere udtalt mig mod denne Straf, som jeg ansaa for ikke tidsvarende og for nedværdigende for vore Sønner; naar de for en eller anden Forseelse skulde blive dømt til en saadan Straf, vilde jeg anse det for omtrent vanærende; men jeg anser Bøiestrafpen for ligesaa nedværdigende og urimelig. Det er en ganske mærkværdig Frihed, de Vedkommende vilde faae, naar der bliver lagt en Jernbøile om hvert af deres Ben, og de blive lænkede fast til en Pæl med een eller to Lænker, efterom det skal være mer eller mindre strengt, og de da skulle staa bundne med Lænker om Benene, saaledes at de have en Alen til at kunne røre sig paa. Jeg veed ikke engang, hvorledes de Herrer kunne udtale noget Saadant i Betænkningen, at den saaledes Fængslede ikke hindres i sin fri Bevægelse. Hvordan skulde en saadan Bevægelse blive? Jeg tvivler ikke om, at, naar de ærede Medlemmer kom ind her til Kjøbenhavn og saae deres Børn fængslede, havde jeg nær sagt, med en Bøile om hvert Ben, vilde de grues ved at se det. Det er en unaturlig Straf at lægge paa et Menneste; den passer ikke paa et Menneste, og det passer ikke i 1881 at fastsætte en saadan Straf, om vi saa ogsaa afflasse andre korporlige Nøvelser og legemlige Straffe. Der er Straffearter nok, som de Vedkommende have at boltre sig med; de have Straffe nok for de Forseelser, som begaas, og de vilde ogsaa nok vide ved Hjælp af dem at sætte sig i Respekt. Denne Straf i Bøien leder min Grindring tilbage til for 30 Aar siden, da jeg laa her i Kjøbenhavn som Soldat. Der laa dengang et rødt Hus mellem Sølvgades Kaserne og Østport; jeg veed ikke, om det er der endnu. Deri opholdt sig nogle Individuer, der ogsaa havde Bøiler om Benene og Lænker, men de vare dog ikke bundne fast, saa at de ikke kunde røre sig, men

de havde Frihed til at gaa omkring. Det var imidlertid virkelige Forbrydere, Tyve, Røvere og den Slags Folk. Det er en noget lignende Straf, man her vil lægge paa en Soldat for en ganske ringe Forseelse; han behøver ikke at begaa en synnerlig stor Forseelse for at blive idømt en saadan Straf, som skal være lige med 3 Dages Vagtarest, eller hvad det nu er. Nei, jeg vil aldrig kunne give min Stemme til en Lov, hvor en saadan Bestemmelse findes, og jeg siger, at er der nogen Straf, der er nedværdigende, da er det den. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (H. Steffensen) udtalte, at Mindretallet havde kritiseret denne Bestemmelse for strengt i sin Betænkning. Nei, det har det slet ikke, thi den er, havde jeg nær sagt, udenfor, under al Kritik. Man kan vel ikke have stort Haab om, at vi kunne undgaa at faae en saadan Bestemmelse ind i den militære Straffelov, da der er et saadant Flertal dannet ved en Alliance af en saadan Betydning, at den har viist flere Gange at kunne gjøre Underværter. Vi, der ere i Mindretal, staa jo som knuste af dette Flertal; men derfor skal det dog ikke blive sagt, at vi ikke her i denne Sal have udtalt, hvad der er vor Mening om en saadan Bestemmelse, som dette Flertal i 1881 har enedes om at sætte ind i en Straffelov. Kan det kaldes humant at træffe en saadan Bestemmelse, eller er der maaske ikke allerede i Loven Straffebestemmelser nok, der ere fuldt tilstrækkelige? — Den ærede Ordfører (Bojsen) udtalte i sit Foredrag, at de militære Medlemmer lægge saa stor Vægt paa de arbitrære Straffe, at der ikke kunde opnaas Overenskomst paa anden Maade end ved at tage dem; ja, det er muligt, at der ikke paa anden Maade kunde opnaas Enighed med de militære Medlemmer; men er det virkelig saa Meget om at gjøre at faae en Forandring i de militære Straffelove, naar vi i visse Tilfælde skulle afskætte Noget, som er værre eller urimeligere end det, vi blive fri for, og efter min Mening er det virkelig værre og urimeligere. Den ærede Ordfører udtalte ogsaa, at vi forrige Gang havde villet gaa til Bindestraffen eller Staastraffen; ja, det kan den ærede Ordfører udtale paa egne og maaske Andres Vegne, men han kan ikke udtale det paa hele Folkethingets Vegne, thi der var dengang stor Modstand mod disse Straffe; jeg var blandt Modstanderne, og Mange vare enige med mig. Ligesom andre ærede Medlemmer er ogsaa jeg navnlig imod tre Punkter i Forslaget. Først er jeg imod Arrest i Bøien, som jeg anser for høist urimelig og vanærende for dem, der skulle udstaa den. Saa er jeg imod, at Lands- og Brødstraf skal kunne idømmes arbitrært, altsaa af en enkelt Mand, og endelig er der en Bestemmelse, jeg betragter som et Tilbagefridt og ikke som et Fremfridt, den nemlig, at Soldaterne skulle hilse Enhver, der er deres Overmand, enten han er civilt eller